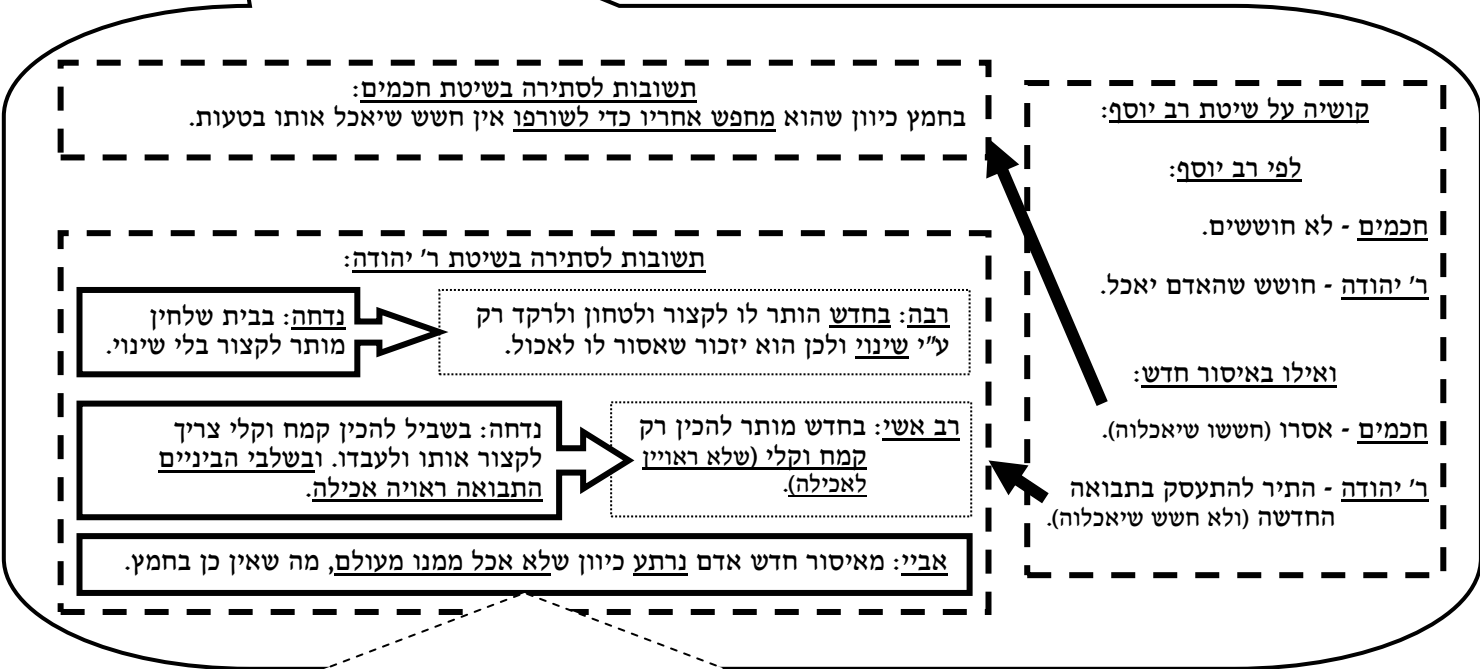
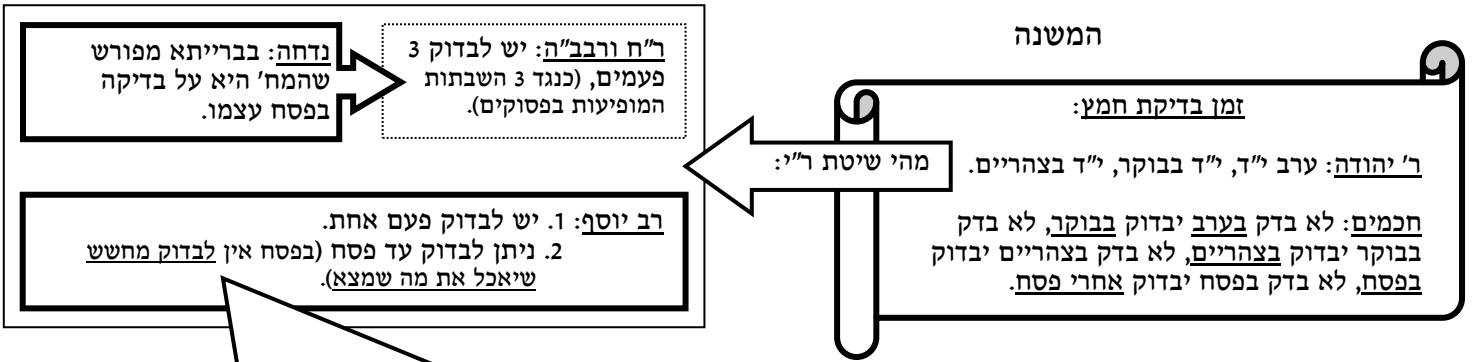

פסחים י: (המשנה) עד יא: (המשנה)

ביאורי מושגים

בכור - בכור אדם אין קדושה אבל חייבים לפדותו לאחר יום השלושים להולדתו.
בכור בהמה טמאה (הדוגמא היחידה לבכור בהמה טמאה הוא חמור): חייבים לפדותו בשה ולתת את השה לכהן, אם לא פודים אותו בשה יש לערוף אותו (יש מח' תנאים האם יש בחמור קדושה לפני שפודים אותו)
בכור בהמה טהורה: חייבים לתיתו לכהן. כשבכור תמים יש להקריבו בבית מהקדש, אם נפל בו מום הוא יוצא חלקית לחולין וניתן לאוכלו (למרות היתר האכילה עדיין אסור לעבוד בו או לגוז אותו - הגר"ד הסביר שבכור זה מוגדר עדיין כקודש חלקי (ולכן הוא אסור בגיזה ועבודה) אבל יש היתר מיוחד לשוחטו מחוץ לבית המקדש ולאוכלו, כששחיטתו ואכילתו הינם סוג מיוחד במינו של קרבן).

הערות להסברו של אביי:

שיטת ר' יהודה:

- בשבת - אנשים נרתעים** ולכן באיסורי שבת ר"י לא גוזר אף פעם (במקרה של קשר עניבה ר"י אסר לא משום גזירה אלא כיוון שקשר עניבה אסור מעיקר הדין).
- במצב של הפסד ממון** - ר"י גוזר אפילו במקרה שבו אנשים נרתעים (לכן ר"י אסר להקיז דם של בכור בהמה מסוכן, וזאת למרות שאנשים נרתעים ממנו).
- בי"ט** - אנשים לא נרתעים ולכן מותר רק כשאין חשש שיחליף (למשל סריקה במסרק עץ (קרצוף) מותר ולא חוששים שיחליפו בסריקה במסרק מתכת (קידור)).

שיטת חכמים:

אוסרים תמיד אא"כ אין חשש שיחליף (ולכן אסרו לקשור בחבל שונה והתירו בקשר שונה).

רק כשיש הפסד ממון ממשי ר"י גוזר. אבל במצב שבו יגרם לבהמה צער אבל הדבר לא יסכנה - לא גזר ר"י.